"मीठे बच्चे– कुनै पनि चीजमा आसक्ति नराख। देह सहित सबैबाट पूरा भिखारी बन्नु छ, शिवपुरी र विष्णुपुरीलाई याद गरिरहनु छ।"

प्रश्नः– गरीब निवाज बाबाले गरीब बच्चाहरूलाई पनि कुन-कुरामा आफू समान बनाइदिनु हुन्छ?

उत्तरः– बाबा भन्नुहुन्छ– जसरी म विशाल दिल छु, कखपन (तुच्छ सामान) लिएर तिमीलाई बादशाही दिन्छु, त्यस्तै तिमी बच्चाहरू गरीब भए पनि विशाल दिल बन। थोरै पैसाले पनि यो ईश्वरीय युनिभर्सिटी खोल, यसमा खर्च केही छैन। ३-४ ले पनि यस युनिभर्सिटीबाट राम्रो फल पाए भने खोल्नेको अहो सौभाग्य। केवल सपूत बनेर रहनु छ। कहिल्यै काम, क्रोधवश सतगुरुको निन्दा नगराऊ।

ओम् शान्ति। बापदादा र मम्मा। मम्माहरू दुई हुन्छन्– दादी र आमा। यी तिम्री बडी माँ हुन्। तर बच्चाहरूलाई सम्हाल गर्नको लागि जगत् अम्बा निमित्त बनेकी छन्। शिव बाबा हुनुहुन्छ बहुरूपी, उहाँले धेरै खेलपाल पनि गर्नुहुन्छ। उत्सव हुन्छ नि। जब मगनी हुन्छ, त्यतिबेला पनि उत्सव गर्छन् र जब विवाहको समय हुन्छ दुवैले पुरानो कपडा लगाउँछन्, तेल लगाउँछन्। यो चलन पनि यहाँको हो। तिमी बच्चाहरूलाई पनि बाबाले सम्झाउनुहुन्छ, पूरा भिखारी बन्नु छ। केही पनि भएन भने सबैथोक मिल्छ। देहसहित केही पनि नरहोस्। शिवपुरी, विष्णुपुरी तर्फ नै बुद्धियोग लगाउनु छ, अरू कुनै पनि चीजमा आसक्ति नहोस्। पवित्र पनि अवश्य बन्नु छ। हेर मीराको कति गायन छ! लोकलाज बिर्सिइन्। केवल यो पवित्रताको कारणले कति नाम चलेको छ। तिनलाई त ज्ञान अमृत पनि मिलेन। केवल कृष्णसँग प्रीत थियो। कृष्णपुरीमा जानको लागि विषलाई छोडिन्। जसरी स्त्री पतिका साथ सती बन्छन् नि। अब यस्तो त होइन मीराले याद गर्दै-गर्दै कष्णपुरीमा गइन्। त्यसबेला कृष्णपुरी त थिएन। मीराको ५-७ सय वर्ष भयो। धेरै राम्रो भक्ति गर्थिन्, त्यसैले कुनै राम्रो भक्तको घर जन्म लिइन् होला। तिनको नाम कति चल्दै आएको छ। तिनी मीराले त भक्ति गर्थिन्। तिमी सबै ज्ञान मीरा बन्छौ। तिमी आएका छौ सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी महारानी बन्नको लागि। हुन त पहिला अनपढहरू, पढेकाको अगाडि भारी बोक्छन् तर पछि महारानी त बन्छन् नि। यदि बचपनलाई बिर्सिएर हात छोड्यौ भने फेरि कहिल्यै पनि महारानी बन्दैनौ र अझै प्रजामा पनि कम पद पाउँछौ। वैकुण्ठमा त आउँछौ तर सानो पदमा। बाबाले सम्झाउनु भएको छ– भक्ति गर्नेसँग सोध्नु पर्छ– तपाईहरूले के चाहनुहुन्छ? कृष्णको भक्ति किन गर्नुहुन्छ? अवश्य मन हुन्छ– यिनको राजधानीमा जाऊँ। तर वहाँ जान्छौं कसरी? धेरै मनुष्यहरूले भन्छन् हामीलाई शान्ति चाहिन्छ। तर अशान्ति त सारा दुनियाँमा छ नि। तिमी एकलाई शान्ति मिल्नाले के हुन्छ? मैले तिमीलाई २१ जन्मको लागि सदैव सुखी बनाउन सक्छु। देवताहरू यस भारतखण्डमा नै सदा सुखी थिए। अहिले त्यो राजधानी स्थापना भइरहेको छ। यहाँ त छ नै मायाको राज्य, शान्ति मिल्न सक्दैन। शान्तिको लागि अलग स्थान छ, सुखको लागि अलग स्थान छ। सुखधाममा सबै सुखी हुन्छन्। कोही एक पनि दु:खी रहँदैनन् र दु:खधाममा फेरि एक पनि सुखी रहँदैनन्। यथा राजारानी तथा प्रजा सबै दु:खी नै दु:खी छन्। सुखधाममा कहिल्यै जनावरले पनि दु:ख पाउँदैनन्। शान्तिको दुनियाँ नै अलग छ, जसलाई निर्वाणधाम

भनिन्छ। भन्छन् फलानो निर्वाणधाम गए। तर गएको कोही पनि छैन। यदि स्वयं गएका हुन् भने फेरि के गरेर गए त? सबै दु:खी नै दु:खी छन्, कति लडाईं– झगडा छ। उनीहरूले भन्छन् हाम्रो देशबाट हिन्दू निक्लेर जाऊन्, कसैले भन्छन् फलानो निक्लेर जाऊन्। एक आपसमा सहन सक्दैनन्। अहिले बाबाले पनि देख्नुहुन्छ– अनेक धर्म भएका छन् त्यसैले लडिरहन्छन्, त्यसैले सबै देहका धर्मलाई निकालिदिनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– जति पनि धर्मका छन्, सबैलाई मैले देहको धर्मबाट निकालि दिन्छु। सत्ययुगमा केवल एउटा देवता धर्म रहन्छ। यो सबै ज्ञान तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ। हातमा चित्र लिएर गएर वानप्रस्थीहरूलाई सम्झाउनु पर्छ। मन्दिरहरूमा जानुपर्छ। उनीहरूलाई सोध्नु पर्छ– शंकरको अगाडि शिव देखाउँछन् त्यसैले उहाँ शंकर भन्दा ठूलो हुनु भयो नि। यदि शंकर भगवान्का रूप हुन् भने फेरि उनको सामुन्ने शिवलिंग राख्न किन आवश्यक छ? संन्यासीले आफूलाई ब्रह्मज्ञानी तत्त्वज्ञानी कहलाउँछन्। शिवको बारेमा उनीहरूलाई थाहा पनि छैन। तत्त्व त रहने स्थान हो। उनीहरूले फेरि ब्रह्म र तत्त्वलाई पनि एक मान्दैनन्। ठीकै छ ब्रह्मज्ञानी, तत्त्वज्ञानी छन् फेरि आफूलाई शिव किन कहलाउँछन्? उनीहरूले त सम्झन्छन्– शिव पनि एउटै हुनुहुन्छ, ब्रह्म पनि एउटै छ। अब ब्रह्म त हो नै रहने स्थान। मनुष्यहरू त धेरै अलमलमा परेका छन्। तिमी बच्चाहरू अब होशियार हुनु छ। तिमीले संन्यासीहरूलाई पनि सम्झाउन सक्छौ। उनीहरूबाट पनि कोही निक्लन्छन्। जो वास्तवमा देवता धर्मका छन्, उनीहरूले तुरुन्त ज्ञानलाई बुझ्दछन्। कोही ३-४ जन्मदेखि बदलिएको छ भने त्यति चाडै निक्लदैन। भर्खरै गएको छ भने निक्लन्छ। बाबामा आकर्षण छ नि। बाबा हुनुहुन्छ चुम्बक। आत्माहरू हुन् सुई। अहिले सुईमा खिया लागेको छ। खिया लागेको सुई माथि कसरी जाओस्? पँखेटा टुटेको छ। खिया लागेको चीजलाई मट्टितेलमा राखिन्छ। बाबाले पनि यस ज्ञान अमृतद्वारा सबैको खिया निकाल्नु हुन्छ। फेरि हामी सच्चा सुन बन्छौं। तिमी अहिले पत्थरनाथबाट पारसनाथ बन्छौ। पहिले पारसपुरी थियो। अहिले हेर सुनको मूल्य कति बढेको छ। फेरि वहाँ धेरै सस्तो हुन्छ। त्यसैले जुन अहिले पत्थरपुरी बनेको छ त्यो फेरि पारसपुरी बन्छ। हाम्रो बुद्धिमा यो चक्र घुमिरहन्छ। सारा दिन चक्र बुद्धिमा घुम्यो भने नै चक्रवर्ती राजा-रानी बन्छौ। दुनियाँमा यी कुरालाई कसैले पनि जान्दैनन्। तिमीलाई थाहा छ– सत्ययुगमा जसले राज्य गर्छन्, उनीहरूको ८४ जन्म हुन्छ। फेरि त्रेतावालाको अवश्य कम हुन्छ। कहाँ ८४ जन्म, कहाँ फेरि लाख भनिदिन्छन्। फेरि त कल्प पनि त्यति नै लामो हुनु पर्ने, जुन यति जन्म होस्। यी सबै हुन् गफ। सदैव पहिला त चित्र सामुन्ने दिनुपर्छ। पैसा त तिमीले कहिल्यै नमान। तिम्रो काम हो उनीहरूलाई दिने। केही दिनु छ भने उनीहरूले आफै दिन्छन्। कसैले दाम सोधे भने भन बाबा त गरीब-निवाज हुनुहुन्छ। गरीबहरूको लागि निःशुल्क बाँडिन्छ। बाँकी धनवानले जति दिन्छन् त्यति हामीले अरू पनि छपाउँछौं। पैसा कुनै हामीले आफ्नो काममा कहाँ लगाउँछौं र। जे मिल्छ जनताको सेवाको काममा लगाइन्छ। धनवानहरूले नै त धर्मशाला आदि बनाउँछन्। यहाँ गरीबले पनि सेन्टर बनाउन सक्छन्, यसमा खर्च केही पनि छैन। भन्छन्– हामीले सेन्टर खोलौं अथवा ईश्वरीय विश्व विद्यालय खोलौं? यस्ता ईश्वरीय विश्व विद्यालयबाट ३-४ ले पनि राम्रो फल पाए भने पनि अहो सौभाग्य, ती खोल्नेहरूको। यसमा

विशाल दिल हुनुपर्छ। बाबा हेर कति विशाल दिल हुनुहुन्छ। कखपन लिएर बादशाही दिनुहुन्छ। सपूत बच्चाले नै बाबाको सेवा गर्न सक्छन्। कपूतले के गर्छन्? कपूतलाई कहाँ बाबाले वर्सा दिनुहुन्छ। तिमीहरूले सतगुरुको प्रत्यक्षता गर्नु छ। काम अथवा क्रोधमा आयौ भने सतगुरुको निन्दा गराउँछौ, फेरि पद पाउन सक्दैनौ। धेरै सम्हाल गर्नुपर्छ। बाबा भन्नुहुन्छ– विषको वर्सा त पिताबाट, पतिबाट लिँदै आएका छौ। अहिले उहाँ पारलौकिक बाबाले, पतिले अमृतको वर्सा तिमीलाई दिनुहुन्छ।

तिमीले सबै धर्मकालाई रचयिता र रचनाको ज्ञान बताउन सक्छौ। उहाँ (रचयिता) त रहनुहुन्छ नै शान्तिधाममा। उहाँलाई याद गर्नाले तिमीले शान्तिको वर्सा लिन सक्छौ। वर्सा लिँदै-लिँदै विकर्म विनाश हुन्छ र तिमी उहाँको पासमा जान्छौ। यो ज्ञान सबै धर्मकालाई हो। यो हो बिलकुल नयाँ कुरा। शास्त्रहरू त हुन् भक्तिमार्गका। द्वार-द्वार धक्का खानु, ब्राह्मणहरूलाई ख्वाउनु, तीर्थमा जानु आदि। यहाँ त एउटै ज्ञानले बेडा पार हुन्छ, अन्त कतै जान आवश्यक पर्दैन। त्यसैले प्यारा बच्चाहरू अब तिमी स्वर्गमा जान्छौ। जो विष पिउँछन् उनीहरूले विघ्न त अवश्य पार्छन् किनकि सारा दुनियाँ विकारी छ। हेर यहाँ पवित्रता छैन त्यसैले धक्का खाइरहन्छन्। हंगामा गर्छन्, हड्ताल गरिरहन्छन्। सरकारको हालत कमजोर पार्छन्। सरकारले स्पष्ट भन्छ– यति खर्च हामीले कहाँबाट ल्याउने? अनि उनीहरूले भन्छन् तिमीहरूले मोज उडाउँछौ। धन जम्मा गरिरहन्छौ, हामीले के गल्ती गरेका छौं? हामीलाई तलब चाहियो। हड्ताल गर्छन् अनि कामकाज रोकिन्छ। यो सबै हुनु नै छ। कतै सब्जी मिल्दैन, कतै दूध मिल्दैन, जताततै खिटपिट हुन्छ। यो सबै हंगामा भएर फेरि शान्ति हुन्छ। विनाशको र विष्णुपुरीको साक्षात्कार त अर्जुनलाई पनि गराइएको थियो नि। तिमीहरूलाई पनि अहिले भइरहेको छ। हेर कतै पानी परेन भने पनि यज्ञ रच्छन्। कतै धेरै अशान्ति भयो भने शान्तिको लागि यज्ञ रच्छन्। तर शान्तिका सागर त एक भगवान् नै हुनुहुन्छ। उहाँ जब आउनुहुन्छ, तब शान्तिको दान दिनुहुन्छ। दिने त उहाँ एक नै हुनुहुन्छ नि। हेर तिमी बच्चाहरू कति प्यारा छौ। धेरै जन्म पछि अन्त्यमा आएर मिलेका छौ। त्यसैले अहिले पूरा सौभाग्य लेऊ। बच्चाहरूलाई मीठे बच्चे भनिन्छ, मिठाई ख्वाइन्छ। त्यो हुन्छ भौतिक मिठाई, यो हो रूहानी मिठाई, अवश्य रूहानी बाबाले दिनुहुन्छ। देही-अभिमानी भइरहनु– धेरै उच्च स्थिति हो। यसमा मेहनत छ। बाबा भन्नुहुन्छ– ८ घण्टा त देही-अभिमानी बन फेरि शरीर निर्वाहको लागि काम पनि गर। रातिमा जाग्यो भने धेरै राम्रो लगन लाग्छ। कमाई हो नि। हे निद्रालाई जित्ने बच्चाहरू! म बाबालाई श्वास-श्वासमा याद गर। विचार सागर मन्थन गर। रात-दिन जति योगमा रहन्छौ त्यति विकर्म विनाश हुन्छ र जति ज्ञान स्मरण गर्छौं त्यति कमाई हुन्छ। बाँकी त सेवा धेरै छ। बाबालाई सोध्यो भने बाबाले भन्नुहुन्छ– बसिराख, आराम गर, यसमा सोध्ने आवश्यकता छैन। बाबाले लोक-लाजको केही ख्याल गर्नुभयो र? बादशाही मिल्छ भने यिनलाई धक्का मार। बाँकी हो, हरेकको आफ्नो-आफ्नो पार्ट छ। हरेकको कर्म बन्धन अलग-अलग छ। पैसा छ भने अलौकिक सेवामा पैसालाई सफल गर। यो त बच्चाहरूलाई थाहा छ– ज्ञानमार्गमा अवश्य विघ्न पर्छन् किनकि पवित्रताको प्रश्न छ। जो पनि धर्म स्थापना गर्न आउँछन्, उनीहरूलाई पवित्र अवश्य बन्नु पर्छ। यतिबेला त मनुष्यहरू धेरै

फोहोरी छन्। विघ्न पनि धेरै पार्छन्, झूटो कलंक पनि लगाउँछन्। यस्ता कुरा सँग डराउनु छैन। जे सुकै होस् आत्तिनु हुँदैन। ५ हजार वर्ष पहिला पनि यी कलंक लागेका थिए। अहिले पनि लाग्छन्। झूटा बनावटी कुरा पनि गर्छन्। कसैलाई उत्तर ठीक नमिल्नाले पनि हंगामा गर्छन्। बिस्तारै-बिस्तारै संन्यासी उदासी आदि सबै धर्मका आउँछन्। सबैलाई बाबाको ज्ञान अवश्य लिनु छ। यी चित्रहरू पनि सारा दुनियाँमा जानेछन्। कहिल्यै क्रोधमा आएर वाद-विवाद गर्नु छैन। कसैले गएर निन्दा गरोस्, कहिल्यै रिसाउनु हुँदैन। बच्चाहरूले रिफ्रेश भएर फेरि सेवा गर्नु छ। दिन प्रतिदिन नियम कानुन पनि सुध्रिँदै जान्छ। दुनियाँको नियम-कानुन त बिग्रिँदै जान्छ किनकि त्यो त तमोप्रधान बन्दै जान्छ। हामी त सतोप्रधान बनिरहेका छौं।

तिमी बच्चाहरू हौ राजऋषि। तिमीले भन्छौ हामीले तपस्या गरिरहेका छौं– वानप्रस्थमा जानको लागि। यसरी जवाफ दिने कुनै मनुष्यसँग बुद्धि हुँदैन। उनीहरूले वानप्रस्थलाई बुझेकै छैनन्। तिमीले भन्छौ हामी राजयोगी हौं। जीवनमुक्तिको लागि तपस्या गरिरहेका छौं। सिकाउने हुनुहुन्छ पारलौकिक परमपिता परमात्मा, ज्ञानका सागर। यसरी माताहरू बसेर सम्झाउने हो भने सबैले अनौठो मान्छन्। भन, हामीलाई पारलौकिक परमपिता परमात्माले पढाइरहनु भएको छ, भविष्य उच्च पद प्राप्त गराउनको लागि।

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:–

१) कसैले निन्दा गरे पनि हामी रिसाउनु हुँदैन। कसैसँग पनि वाद-विवाद नगर। रिफ्रेश भएर फेरि सेवा गर।

२) निद्रालाई जित्ने बन्नु छ। रातमा जागेर पनि बाबालाई याद गर्नु छ र ज्ञानको स्मरण गर्नु छ। देही-अभिमानी रहने अभ्यास गर्नु छ।

वरदान:– शान्तिको अवतार बनेर विश्वमा शान्तिका किरणहरू फैलाउने शान्ति दाता भव

जसरी सानो जुनकीरीले टाढैबाट आफ्नो प्रकाशको अनुभव गराउँछ, त्यसैगरी विश्वका आत्माहरू अथवा सम्बन्ध-सम्पर्कमा आउने आत्माहरूलाई अनुभव होस्– शान्तिका किरणहरू यी विशेष आत्माहरूद्वारा मिलिरहेको छ। बुद्धिद्वारा अनुभव गरून्– शान्तिका अवतार शान्ति दिन आएका छन्। चारैतिरका अशान्त आत्माहरू शान्तिका किरणहरूको आधारमा शान्ति कुण्ड तर्फ खिचिएर आऊन्। यो शान्तिको शक्तिको अहिले प्रयोग गर।

स्लोगन:– जसको स्वयंमाथि व्यक्तिगत ध्यान हुन्छ, ऊ अन्तर्मुखी बनेर फेरि बहिर्मुखतामा आउँछ।